

Arrest

nr. 255 386 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 februari 2021 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 25 februari 2021 legde de gemachtigde verzoeker een inreisverbod op van drie jaar .

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: E. M. voornaam : M. geboortedatum : [...] 1964

geboorteplaats : A. Z. nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 08.05.2019, 08.01.2020 en 11.06.2020, werden geweigerd op 28.10.2019, 27.04.2020 en 15.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 19.10.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in februari 2019, slechts enkel maanden voor zijn eerste aanvraag gezinshereniging in België, een visum type C met oog op familiebezoek bewam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. De aanvraag werd ingediend met oog op familiebezoek in Nederland en voor de aanvraag stond niet de referentiepersoon van deze aanvraag, maar wel ene A. N. uit Rotterdam garant. Bij de visumaanvraag werd door betrokkene verklaard en aangetoond dat hij in Marokko wel degelijk economisch actief was, met name als landbouwer.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 08.05.2019 en 08.01.2020 werden betekend aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op respectievelijk 07.12.2019 en 03.06.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan deze bevelen. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vw bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 13sexies dd. 09.10.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. Arrest 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n°43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor her zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De echtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat tot de administratieve een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 17 december 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

Dat de motivering niet afdoende is blijkt ook uit het feit dat de Staatssecretaris meent dat de familieband de schoonzus is, daar waar de broer betreft.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11 §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1. Indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of
2. En vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er werd inderdaad voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 47/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de

onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

- 1. Er een risico op onderduiken bestaat, of;*
- 2. De onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*
- 3. De onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;*
- 4. De onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;*
- 5. Het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11,§2,4°, artikel 13,§2bis,§3,3°;§4,5°,§5, of artikel 18,§2, of;*
- 6. De onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.*

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepaste in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere betrekking tot dat punt de wet geschonden.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekende partij niet meewerkt of heeft mee gewerkt met de overheden, maar wat geen voldoende motief is dat betrekking heeft op het onderduikrisico aangezien verzoekende partij tijdens het verhoor alle vragen die gesteld werden door de overheden heeft beantwoord.

Met betrekking tot artikel 74/14§3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekende partij op te merken dat verzoekende partij geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkenen kunnen worden toegeschreven of die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1,§2 van de Vreemdelingewet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat hij illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekende partij illegaal verblijft en werkt zonder de daartoe vereiste machtiging.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verzoekende partij heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij heeft zijn familielid van Europese nationaliteit in België wonen, van wie hij financieel afhankelijk is.

“Artikel 8 EVRM: eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat : “geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair-balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13 januari 2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging met de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming*
- De omvang van de banden in de staat,*
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

In casu is de 'fair-balance'-toets niet gebeurd.

Het is duidelijk dat verzoekende partij in zijn motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat hij geen familieleden in België heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekende partij de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratieve aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, §1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissing omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te orden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

Na een theoretisch exposé voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, hetgeen ook blijkt uit het feit dat de gemachtigde meent dat de familieband de schoonzus is, terwijl het de broer betreft. Wat betreft het opleggen van het inreisverbod, erkent verzoeker dat het inreisverbod kan worden opgelegd als het inreisverbod gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoeker erkent dat dit het geval is. Hij meent evenwel dat in casu de afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek het probleem vormt aangezien die volgens hem juridisch niet correct is. Verzoeker citeert artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en meent dat toegepast op de huidige zaak er enkel geen termijn voor vrijwillig vertrek dient te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker gaat verder dat “de beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek niet afdoende gemotiveerd is omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat”. Verzoeker doet vervolgens een heel exposé over het risico op onderduiken. Hij valt ook nog over het feit dat in de bestreden beslissing niet naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet is verwezen. Hij meent dat die bepaling, die betrekking heeft op het risico op onderduiken, had moeten vermeld worden.

De bestreden beslissing steunt op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 [...].

In casu moet vooreerst opgemerkt worden dat uit voormeld artikel blijkt dat voor het opleggen van een inreisverbod kan volstaan dat aan verzoeker een beslissing tot verwijdering werd opgelegd waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu heeft de gemachtigde hiervan toepassing gemaakt en verzoeker betwist niet dat er hem een beslissing tot verwijdering werd opgelegd waarbij geen enkele termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek. Evenmin betwist hij dat een eerdere verwijderingsbeslissing niet uitgevoerd werd. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker inderdaad op 25 februari 2021 een beslissing tot verwijdering werd opgelegd waarvoor geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten). Tegen deze beslissing heeft verzoeker geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Waar verzoeker thans een betoog ontwikkelt in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de termijn voor een bevel om het grondgebied te verlaten en in welke gevallen een verkorte of geen termijn mogelijk is, kan hij dat thans niet dienstig meer aanvoeren. De bestreden beslissing is immers niet de verwijderingsmaatregel, maar wel het inreisverbod. Indien verzoeker van mening is dat de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek een probleem vormt, zoals hij stelt, dan had verzoeker een beroep moeten indienen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoeker stelt nu pas in het kader van een beroep tegen een andere beslissing, zijnde het inreisverbod, dat de beslissing tot verwijdering de afwezigheid van de vrijwillige vertrekketermijn stoelt op een risico op onderduiken en acht die motieven niet afdoende. Echter, opnieuw had verzoeker zijn betoog inzake het risico op onderduiken en artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten aanvoeren tegen het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de bijlage 20. Het huidige inreisverbod verwijst nergens op een risico op onderduiken, anders dan verzoeker aanvoert.

De aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is dan ook onontvankelijk.

Wat betreft de duur van het inreisverbod, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd aan verzoeker. Volgens verzoeker bedraagt het inreisverbod drie jaar omdat hij illegaal verblijft en er een risico is op onderduiken. Volgens verzoeker zou verwezen worden naar het feit dat hij werkt zonder de daartoe vereiste machtiging. Verder acht verzoeker de beslissing disproportioneel, nu er geen rechtvaardig evenwicht zou zijn tussen

het algemeen belang en zijn belang. Volgens verzoeker wordt op bijna automatische wijze een termijn van drie jaar opgelegd, zonder enig onderzoek naar en motivering over de specifieke omstandigheden eigen aan zijn zaak. Zo verwijst hij naar artikel 8 van het EVRM en het feit dat hij een familielid van Europese nationaliteit in België heeft wonen van wie hij financieel afhankelijk is. Verzoeker meent dat in casu geen toetsing is gebeurd aan artikel 8 van het EVRM in de zin dat geen fair balance toets is gebeurd. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad waarin is uiteengezet hoe de staat een belangenafweging in concreto moet uitvoeren. Volgens verzoeker is het "duidelijk" dat de gemachtigde in het kader van de duur van het inreisverbod geen melding heeft gemaakt van zijn familieleden in België. Nu het inreisverbod voor de gehele Schengenzone geldt, is het des te belangrijk dat dit correct gemotiveerd wordt. Verder voert verzoeker de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij citeert artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, verwijst naar de parlementaire voorbereidingen en herhaalt wederom dat in de beslissing niet gemotiveerd is omtrent de termijn van het inreisverbod. Verder stipt hij nog aan dat de beslissing schaars gemotiveerd is en de motieven niet afdoende zouden zijn. Verzoeker concludeert tot een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De Raad kan verzoeker in het geheel niet volgen dat de bestreden beslissing niet zou meedelen waarom een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd aan verzoeker. Verder stelt verzoeker dat de "bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod" omdat hij illegaal verblijft en er een risico op onderduiken bestaat. Thans is de bestreden beslissing echter het inreisverbod zelf. Verder herhaalt verzoeker nog dat waarom direct gekozen wordt voor een termijn van drie jaar geenszins wordt verduidelijkt, "er wordt enkel vermeld dat verzoeker illegaal verblijft en werkte zonder de daartoe vereiste machtiging." De Raad stelt zich werkelijk de vraag of verzoeker de bestreden beslissing gelezen heeft, er wordt immers op geen enkele wijze naar zwart werk verwezen. Verder wordt er wel degelijk uitdrukkelijk en uitgebreid gemotiveerd omtrent de duur: "*drie jaar Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: [...]*" De gemachtigde gaat vervolgens uitgebreid in op het procedurele parcours dat verzoeker reeds in België heeft doorlopen. Zo vroeg verzoeker reeds vier keer na elkaar gezinshereniging aan in functie van een Nederlandse neef op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Alle vier deze aanvragen werden geweigerd middels een bijlage 20 en verzoeker ging tegen geen van de drie eerste bijlagen 20 in beroep. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin tegen de vierde bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten in beroep ging. Verder wijst de gemachtigde erop dat verzoeker aan de Nederlandse autoriteiten in februari 2019 nog een visum C vroeg met het oog op familiebezoek in Nederland en dat iemand uit Rotterdam garant stond. Bij die aanvraag werd aangetoond dat verzoeker economisch actief was als landbouwer. De gemachtigde licht toe dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten, ondanks de nodige informatie over de inhoud van een bevel en mogelijke steun bij vrijwillige terugkeer. Verder gaat de gemachtigde ook in op het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Hij wijst erop dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Verder stipt de gemachtigde aan dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft en er geen sprake is van enige aangetoonde medische problematiek. Al deze elementen in overweging genomen, komt de gemachtigde tot de conclusie dat de duur van drie jaar voor het inreisverbod proportioneel is. De Raad volgt verzoeker dus in geen geval dat de gemachtigde geen onderzoek zou gedaan hebben naar de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval of dat de gemachtigde er niet over gemotiveerd zou hebben.

Verzoeker meent dat niet genoeg rekening zou gehouden zijn met zijn familielid van Europese nationaliteit en stelt dat er geen belangenafweging is gebeurd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In eerste instantie stelt verzoeker dat de gemachtigde de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd aangezien de gemachtigde meent dat de "familieband de schoonzus is, terwijl het de broer betreft". Verder verwijst verzoeker naar zijn "familielid van Europese nationaliteit", waarvan hij zegt financieel afhankelijk te zijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in zijn aanvragen om gezinshereniging een schoonzus of broer als referentiepersoon heeft aangewezen. Er is enkel sprake van een neef van Nederlandse nationaliteit.

Er blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Zoals de gemachtigde terecht motiveert, heeft verzoeker reeds talrijke aanvragen om gezinshereniging ingediend in functie van zijn Nederlandse neef en heeft de gemachtigde niet aanvaard dat was aangetoond dat verzoeker van in het herkomstland ten laste was van die referentiepersoon. Verzoeker is nooit tegen die beslissingen in beroep gegaan, zodat die definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Verder heeft de gemachtigde ook uitdrukkelijk gemotiveerd dat bleek dat verzoeker relatief kort voor zijn eerste aanvraag gezinshereniging, nog een visum had aangevraagd voor familiebezoek in Nederland en daarbij had aangevoerd economisch actief te zijn als landbouwer. Dit vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker laat al deze motieven in de bestreden beslissing ongemoeid en stelt louter financieel afhankelijk te zijn van een familielid van Europese nationaliteit. Dit kan niet overtuigen als verzoeker nooit enige eerdere bijlage 20 heeft aangevochten en nu wederom niet ingaat op bijvoorbeeld het motief dat hij in het kader van het visum zijn economische activiteiten als landbouwer had aangehaald. De Raad meent dan ook dat niet aannemelijk is gemaakt dat er verdergaande afhankelijkheidsbanden zijn aangetoond tussen verzoeker en "dat familielid van Europese nationaliteit". Bijgevolg kan geen beschermingswaardig familieleven worden aangenomen. Indien geen beschermingswaardig gezins-

familieleven kan aangenomen worden, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging.

Ten overvloede blijkt dat de gemachtigde toch tot een belangenafweging is overgegaan door erop te wijzen dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon, dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn en hij in België niet meer heeft dan een precair verblijf. Het kwam verzoeker toe die concrete argumenten te betwisten en niet louter te stellen dat er geen fair balance toets zou gebeurd zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat indien financiële steun voor verzoeker wenselijk zou zijn, dit steeds op afstand kan worden verstrekt.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat er een disproportionaliteit zou zijn tussen het algemeen belang en zijn persoonlijke situatie, het feit dat het inreisverbod geldig is voor de gehele Schengenzone doet hieraan geen afbreuk.

Verder kan de Raad niet volgen dat de motieven niet afdoende zouden zijn, of "schaars" wat betreft de duur van het inreisverbod in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in waarover de gemachtigde omstandiger had moeten motiveren. Zoals gesteld, lijkt het er veeleer op dat verzoeker de concrete motieven niet heeft gelezen.

Er blijkt geen schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES